

[Socialministeren.]

ring mod Følger af Ulykkestilfælde, altsaa Ændringer i den gældende Ulykkesforsikringslov af 1927, jfr. Bekendtgørelse af 14. Juli s. A.

Af Hensyn til Tiden maa jeg i vid Udstrækning henvide til det meget sagkyndige Udvalgs udførlige Beretning, der i sin Helhed er aftrykt som Bilag 1, og af praktiske Grunde gennemgaar jeg ikke Lovforslaget Kapitel for Kapitel, men nævner de forskellige Omraader, hvor en Revision har været diskuteret, for saa vidt altsaa Revisionen har ført til Ændringer i den gældende Ordning.

Det første Problem er en *Omorganisation af den lovpligtige Ulykkesforsikring*. Som det fremgaar af Beretningen fra Udvalget, S. 43—56, er den nugældende Ordning med anerkendte Selskaber til Overtagelse af Risikoen meget dyr, hvad der jo for øvrigt har været klaget over i mange Aar. Medens de gensidige Selskaber for Perioden 1921—1924 har udbetalt 78,6 pCt. af Præmierne, laa Aktieselskaberne nede paa 53,7 pCt. eller endnu lavere, de 2 Forsikringsforbund derimod ved 79 pCt. Det var derfor ikke mærkeligt, at man ved Loven af 1927 § 18, Stk. 6—9, søgte at begrænse denne Præmieudbytning, men endnu ca. 3 Aar efter er der ikke trods vidtløftige Forhandlinger og endeløse Overvejelser kommet noget Forslag fra Arbejderforsikrings-Raadet, der senest af mig er rykket herfor officielt den 12. Maj 1930, men adskillige Gange underhaanden.

Da man med Udvalget er enig i, at den nuværende Ordning med ca. 40 Selskaber, der oversvømmer Landet med Agenter, baade gør Forsikringen alt for dyr — for nogle Aar siden var Akkvisitionsomkostningerne i Aktieselskaberne i Reglen over 10 pCt. af Præmierne —, da de ufarlige Virksomheder meget let kommer til at betale ogsaa for de farlige, naar der hersker en slig vild Konkurrence mellem en Mængde Selskaber, da et nøje Samarbejde mellem Fabriktilsyn og Ulykkesforsikring ligeledes kræver Koncentration, da Administrationen af en lovpligtig Ulykkesforsikring er en offentlig Funktion, samt af forskellige andre Grunde, maa man gaa bort fra den nuværende dyre og irrationelle Ordning, og Valget staar da praktisk mellem Statsmonopol eller enkelte store Forsikringsforbund. Af de i Bemærkningerne angivne Grunde anser man den sidste Form som den i Øjeblikket praktisk mulige Melleform, hvorfor der i § 15 stilles Forslag om 4 Forsikringsforbund under gensidigt Ansvar, eet for Industri, Haandværk, Handel m. v. (Kapitel VI), eet for Søfart og Fiskeri (Kapitel VII), og 2 for Landbrug,

Skov- og Havebrug, henholdsvis over og under en Ejendomsskyldværdi paa 30 000 Kr. Ved kgl. Anordning kan der dog oprettes flere Forbund, saafremt Organisationen for et klart afgrænset Fags Arbejdsgivere, der beskæftiger mindst 10 000 Arbejdere, andrager derom, se om Forbundene nærmere §§ 16—18, jfr. §§ 79—80 om Overgangsbestemmelser. Af disse forskellige Regler er der Grund til at nævne Bestemmelsen i § 16 om Forsikringsforbunds Genforsikring af Risikoen og § 17 om et for alle Forbund fælles Forsikringsudvalg til Afgørelse af Spørgsmaal af fælles Interesse. Ved denne Overgang til Forsikringsforbund vil man alene ved Administrationen opnaa en Besparelse paa ca. 1¼ Mill. Kr., blot regnet med en Administrationsprocent af 20, men i Tyskland med en tilsvarende Ordning er Procenten kun ca. 13, i Svejs med een Monopolanstalt 11—13, i Norge (Statsanstalt) ca. 10—12 og i Sverige (Statsanstalt i Konkurrence med gensidige Selskaber) formentlig ca. 17,5 pCt., d. v. s., at overalt er den frie Konkurrence langt den dyreste paa dette Omraade, hvad man for Resten vidste i Forvejen, men i visse Kredse foretrækker man at benægte det af Hensyn til sin doktrinære Liberalisme.

Det næste Problem, jeg havde bedt Udvalget undersøge, var *Overgangen fra Kapitalerstatning til Rentesystemet*, se Udvalgsberetningen Side 56—65, hvortil jeg skal henvide, da hele Udvalget praktisk taget her er enigt, og Ministeriet har kunnet tiltræde de foreslaede Ændringer, der — jfr. § 34 — kort udtrykt kan gengives saaledes, at Invaliditetserstatning ydes som aarlig Rente, der ved fuldstændigt Tab af Erhvervsevnen udgør 2/3 af Aarslønnen, beregnet efter § 46, dog at Renten normalt skal omsættes til Kapitalerstatning ved Invaliditetsgrader under 50 pCt. og ogsaa ved højere Invaliditetsgrader i særlige Tilfælde kan omsættes, naar den rentebetrigede samtykker, jfr. nærmere § 38 samt §§ 36—37, der om Kontrol med og Administration af Renten indfører Regler svarende til Folkeforsikringens Bestemmelse. Det bemærkes dog, at jeg paa eet Punkt, § 36, Stk. 4, jfr. § 39, har fulgt Udvalgets Mindretal, Ingeniør Schøller, ved at foreslaa, at Renterevisioner ikke kan finde Sted længere end 5 Aar efter Rentens første Fastsættelse, et Forslag, der tilsigter at begrænse de ellers tiltagende Renteneuroser.

Ved denne principielle Overgang til Rentesystemet, der er det fremherskende i langt det overvejende Antal Lande i Europa, opnaas det jo særlig at gøre hele Ordningen